

Maragall omple de dubtes el PSC

La renúncia definitiva de Maragall a tornar-se a presentar a l'alcaldia de Barcelona ha reobert el debat al si del PSC sobre el candidat a les properes eleccions autonòmiques. El debat demostra que les ferides del PSC continuen obertes.

Narcís Serra ho tenia tot ben arreglat i ordenat. Ell, al capdavant del partit, amb una executiva sorgida dels equilibris d'un congrés celebrat el passat mes d'octubre a l'Hospitalet de Llobregat que teòricament havia tancat les ferides que la família socialista

arrossegava des de feia dos anys. A Raimon Obiols se li havia encomanat i recomanat la presidència del partit, la millor manera d'intentar aparcar-lo amb un revestiment de figura institucional. Seguint el repartiment de papers, Joaquim Nadal mantenia la seva posició de cap de l'oposició al Parlament i per tant, amb el vist-i-plau de l'aparell del partit, era candidat del PSC a la presidència de la Generalitat per a les properes autonòmiques. I finalment, Serra esperava convèncer Maragall perquè es quedés on estava, a l'alcaldia de Barcelona, mantenint en flotació la principal nau de poder del socialisme català, i segurament, a hores d'ara, de tot l'estat. Després de dos anys de crisi, Serra encarriava així el seu mandat recentment estrenat.

Però la calma ha durat poc més d'un mes. El passat dissabte 23 de novembre, sense temps possible perquè el nou repartiment de papers sedimentés, o potser per impedir aquesta sedimentació, Pas-

qual Maragall polvoritzava totes les previsions del seu primer secretari i, sense previ avís, donava el cop de porta anunciant una decisió ja anunciada en el seu contingut, però no en la forma ni en el temps.

Una trucada. Encara ressonaven les paraules de Narcís Serra del dia anterior demanant una vegada més a Maragall que acceptés tornar-se a presentar, quan l'encara alcalde tallava la respiració dels presents al congrés del PSC de Barcelona anunciant la seva retirada. En aquells moments, el primer secretari del partit, aliè als esdeveniments i potser convençut que la seva persistència tindria èxit algun dia, era per terres de Lleida.

La notícia, la va rebre via telefònica, de la mà del seu col·laborador més fidel, Miquel Iceta, que només sentir en directe les paraules de Maragall va córrer a despenjar l'auricular. Si Iceta havia pogut localitzar Serra per telèfon, sembla que també ho hauria pogut fer Maragall per avisar-lo de les

Maragall anuncia su último mandato

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

El PSC de Barcelona ha acordat la retirada de Maragall de l'alcaldia de Barcelona i la seva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

seves intencions, però no ho va fer, o segons la versió que l'alcalde va donar després als periodistes, no va aconseguir-ho.

Sigui com sigui, aquella mateixa nit, Serra es traslladava ràpidament des de Lleida al domicili particular de Maragall a la zona alta de Barcelona per mirar de reconduir la crisi que inevitablement acabava de començar. Massa tard. Ni la vella amistat que uneix aquests dos dirigents socialistes, que es remunta a l'època de l'activisme antifranquista universitari al capdavant de les incendiàries sigles del FOC, o Front Obrer de Catalunya, ha evitat que la crisi esclatés.

Les claus d'una decisió. Maragall no sabia quan ho diria però tenia clar que volia deixar l'alcaldia. L'aparell del partit a Barcelona li va posar en safata l'elecció del moment. La composició de l'executiva del partit a Barcelona havia requerit una llarga i tensa negociació que havia acabat precisament aquella mateixa matinalada. Els col·laboradors de Maragall, després d'haver topat amb moltes dificultats per estar representats a l'executiva —no sobrepassen el 20%—, van rebre una dura votació de càstig. La majoria d'ells no van superar el 50% dels vots mentre que els dirigents del sector de l'aparell, amb Antoni Santiburcio i Joan Ferran al capdavant superaven el 75% dels vots. Entre els col·laboradors de l'alcalde exclosos de la nova executiva va quedar-ne un d'especialment significatiu: el seu germà Ernest Maragall, que és, de fet, la seva mà dreta.

Però l'enfrontament amb l'aparell de Barcelona del PSC no és la causa, almenys no n'és l'única, que ha precipitat la renúncia de Maragall. En tot cas, ha ajudat a accelerar-la. Com ha ajudat a accelerar-la també, i així ho va confirmar Maragall en conferència de premsa, la renúncia que Roca havia fet quinze dies abans. Sense Roca com a candidat convergent, Maragall podia suavitzar més fàcilment els temors que provoca en el seu partit la seva renúncia per

Si Iceta havia pogut localitzar Serra per telèfon, sembla que també ho hauria pogut fer Maragall per avisar-lo de les seves intencions.

una possible pèrdua del consistori barceloní. Els motius de la decisió de Maragall són dos, un de personal i un de polític. El primer, la consciència de la finalització d'una etapa al capdavant de l'Ajuntament, acompanyat d'un cert cansament, com afirmen diversos col·laboradors, i revestit públicament amb el missatge de la renovació dels càrrecs públics.

El segon, de caire més polític, és la voluntat de Maragall de tenir les mans lliures per poder decidir, sense condicionaments, el seu futur polític. La pressió del PSC perquè es tornés a presentar creixia

dia a dia, i Maragall sabia que aquesta pressió augmentaria setmana a setmana a mesura que s'anessin acostant les eleccions. I és precisament el futur polític de Maragall el que ha disparat les especulacions i el que ha reobert la crisi al PSC.

La renúncia de Maragall ha revifat automàticament el debat sobre la candidatura socialista a les properes eleccions autonòmiques. Nadal era d'entrada el qui s'havia guanyat la plaça. El PSC, després de la renúncia d'Obiols, no tenia candidat per a les autonòmiques de l'any 95. Ningú no volia perdre, i després que el partit intentés sondar la possibilitat Maragall, que va refusar, solament Joaquim Nadal va acceptar el repte. Només amb una condició: que en cas de fer un bon resultat, se li garantiria la plaça el 1999, per poder fer un segon intent. I Nadal, contra tot pronòstic i en plena davallada socialista a tot l'estat, va aconseguir un bon resultat. Res no feia perillar d'entrada la segona volta de Nadal. L'alcalde de Girona s'havia guanyat durant aquest temps el suport de l'aparell del partit, i ha estat al costat de Serra des que aquest va anunciar la seva volun-

Joaquim Nadal. Per tallar les especulacions que hi ha al voltant de la seva candidatura, vol que el PSC avanci la nominació del seu president

Obiols: "Aquest país no pot prescindir de Maragall"

—La decisió de Maragall de deixar l'alcaldia de Barcelona ha obert tot tipus d'especulacions sobre el seu paper futur en la política catalana. Quin paper creu que pot representar Maragall en el projecte de confluència de les esquerres?

—En Pasqual Maragall ha dit que quan deixi l'alcaldia es vol dedicar precisament a impulsar la plataforma Catalunya Segle XXI, i en general, la idea d'una gran confluència del catalanisme progressista. Em penso que la seva gestió durant quinze anys al capdavant de l'Ajuntament de Barcelona el situa com un factor molt potent de dinamització d'aquesta confluència.

—Fins al punt de situar-lo en un paper de lideratge?

—El seu serà sens dubte un rol de dinamitzador de gran prestigi, gràcies al seu bagatge adquirit en els darrers anys. Però parlar de lideratge és prematur. El lideratge es consolida sempre al final d'un procés, mai no al començament. Per a mi, la dada més important que hem de tenir en compte és que Maragall, un cop deixi l'alcaldia, vol continuar treballant per aquesta nova confluència. Ara com ara seria contraproductiu entrar en una discussió sobre lideratges quan l'objectiu d'aquest procés és que sigui compartit, col·lectiu, que hi participi tothom, i ningú, de dins d'un partit o de fora, no se'n senti exclòs. Començar el procés parlant de lideratges seria començar la casa per la teulada.

—El PSC, per tallar les especulacions, ha ratificat immediatament Joaquim Nadal com el seu candidat per les properes autonòmiques.

—El candidat que té el suport del partit és Joaquim Nadal. No crec que sigui bo seguir el ball permanent al voltant de la candidatura. Maragall pot ser un impulsor importantíssim, i Nadal pot continuar com a cap del PSC en la política catalana i per tant, candidat a les properes eleccions autonòmiques.

—Si ja no serà alcalde, ni tampoc candidat del PSC a les properes autonòmiques, quin futur polític té Maragall?

—Malgrat la seva llarga experiència, Pasqual Maragall té encara una edat que li permet pensar en molts futurs possibles. No està en una fase de jubilació. A la seva edat els polítics europeus tot just comencen a fer coses. Una carrera política no és com una cursa atlètica, en una carrera política hi ha diferents ritmes, parades, temps per a la reflexió, etc. Maragall no ha cobert encara totes les etapes d'aquesta carrera, i ni aquesta ciutat ni aquest país pot permetre's el luxe de prescindir d'ell.

—Maragall va comunicar la seva decisió en el marc d'un polèmic congrés de la Federació de Barcelona del PSC, on l'aparell del partit acabava de "castigar" alguns dels col·laboradors de l'alcalde. Vostè va comentar en aquell moment que aquest esdeveniment demostrava que el PSC necessitava reformes.

—Em sembla que el resultat de la votació de l'executiva del PSC de Barcelona evidencia aquesta necessitat que les coses al PSC han de canviar. Naturalment jo hauria preferit que tot hagués anat d'una altra manera. És un fet obvi, que em sembla que no cal ni discutir, ni remenar-ho més. Ara em sembla més útil treballar per fomentar l'entesa per mirar d'aconseguir que el PSC sigui reformat amb serietat i rigor, seguint responsablement el que el poble de Catalunya ens demana.

—La renovació no es va fer en el darrer congrés del PSC, celebrat fa poques setmanes?

—Maragall ha recordat aquests dies que en el darrer congrés es van posar les bases d'aquesta renovació, però que encara s'ha de culminar. Em sembla que té molta raó. La voluntat de tots ara és tirar endavant aquesta renovació per aconseguir un partit obert, pluralista, participatiu, lluny de tendències involutives, com ho ha estat sempre en els seus moments àlgids. P. M.

ARXIU / RICARD CUGAT

tat d'assumir la primera secretaria del partit.

Ara Nadal observa visiblement molest com s'especula, ja no socialment, ans també des de dins mateix del PSC, amb la possibilitat que Maragall, malgrat els seus desmentiments quasi diaris, sigui la persona més indicada per encapçalar una candidatura que ell havia pactat que li seria respectada. La resposta de Nadal és doble. Primer ha suggerit que el partit avanci la proclamació oficial de la candidatura autonòmica socialista al mes de maig de 1998, a tot estirar, i si pot ser abans. Avançar la nominació tallaria d'arrel unes especulacions que erosionen la seva candidatura, i redueix la capacitat de maniobra de Maragall. La segona és justament demanar a Maragall que digui clarament quines són les seves intencions polítiques futures, una cosa que sap que l'alcalde de Barcelona encara no ha decidit o no li convé dir-ho.

Nadal, qüestionat. El problema de Nadal no ve, però, tant de l'actitud futura que pugui prendre Maragall com dels dubtes que van creixent dins el PSC entre aquells amb els quals va pactar la seva segona volta per 1999. Serra ha sortit públicament en defensa de Nadal des de l'endemà mateix del cop de porta de Maragall, però sectors afins al mateix Serra pertanyents a l'actual direcció del PSC ja comencen a dubtar sobre la conveniència d'avançar la nominació del candidat i fins i tot, no exclouen la possibilitat de rediscutir la candidatura. Nadal haurà de fer valdre els compromisos contrets amb Serra i altres dirigents del PSC si no vol veure's qüestionat com a candidat.

Mentrestant, Maragall calla, deixa passar el temps i guarda una discreta ambigüitat sobre el seu futur. Malgrat tot, cada dia dona pistes sobre cap a on s'encamina. El dia que va explicar la seva retirada davant la premsa barcelonina va reconèixer que la decisió "la tenia al pap des de fa dos o tres anys". No és per tant una decisió precipitada, sinó perfectament meditada.

Pere Martí